

Seni Kurtaracağım

Evren Buda

*Bana her zaman inanan sevgili eşim Meriç'e ve
çok özlediğim biricik anneme...*

BİRİNCİ BÖLÜM

DAMLA

Yüzünü hiç görmediğim ama varlığına kapıldığım bir adama kendimi teslim etmek üzere bir otelin odasındayım. Ellerim ve gözlerim bağlanmadan önce otel odasının ortasında küçük, siyah bavulumla kalakalmış, karnımı ağrıtan tereddüde pes diyerek kaçıp gitmemek için zor tutuyorum kendimi.

Haftalardır *mail*'leşiyoruz. Enes'e almak istediğim hediye için forumda açtığım konuya, özel mesajla cevap verdiğinde konuşmamızın bizi bu noktaya getireceğini asla tahmin edemezdim. Gönderdiğin mesajı okudukça, kullandığın dil, seçtiğin sözcükler, kendini ifade gücün ve detaycılığın; seni, kuşkularımın çekmeye çalıştığı sığıltan çok daha derinlere taşıyor.

Mesajlarımda Enes adından bahsettikçe, detaylara olan hâkimiyetine rağmen, “Enes kim?” diye hiç sormadın. Sen sormadıkça ben de daha çok merak et diye, kendimce bir inatlaşmayla kim olduğunu söylemedim. Oysa senin için bu durumun merakla ilgisi yokmuş. Erkek arkadaşım Enes, eşim Enes, erkek kardeşim Enes, çocuğum Enes, en yakın arkadaşım Enes... Sen bu bilgiden isteyerek uzak duruyordun.

Şimdi burada durmuş, daha önce hiç görmediğim bir adamla sevişmeye hazırlanıyorum, bu bilinmezlik beni yalnızca kaygılandırmıyor, heyecanlandırıyor da.

İçinde bulunduğum oda, sarının ve kahverenginin dikkat çekmek istemeyen tonlarıyla ve dışarı çıktıktan sonra anımsanmayacak, niteliksiz eşyalarla döşenmiş. Renkler

ve eşyalar kimsenin nefretini ya da sevgisini kazanmayacak, kimseyi mutlu ya da rahatsız etmeyecek biçimde seçilmiş. Oda, sanki gerçekte kim olduğunu anlamamam için bir köşede boynunu eğmiş, benden gözlerini kaçırarak saklanıyor.

Camlar, çerçevelere uyumlu koyu renk filmle kaplı. Dışarıdan görülmeyeceğimizi biliyorum ancak dış dünya ile aramıza set çekmek için perdeleri kapatıp girişteki dolap kısmına doğru gidiyorum. Odadaki loş ışıktaki soyunmaya başlıyorum. Trençkotumu portmantoya asıyorum. Yüzüğüm ve küpelerim dahil, giydiğim her şeyi çıkarıp dolaba yerleştiriyorum. Üzerimde eskiden kullandığım, şu andan öncesinin izini taşıyan hiçbir eşya kalmıyor.

Yatağın ayakucuna oturup bavulu açmadan önce mini bardaki küçük kırmızı şaraplardan birini alıyorum. Fazla soğumuş, ekşi şarap tadı yüzüme şımarık bir memnuniyetsizlik getiriyor. Suni bir rahatlamaya kapılmamak için bir yudum daha alıp şişeyi çalışma masasının altındaki çöp kutusuna atıyorum.

Bu özensizce seçilmiş şarabı, buzdolabına geri koymama gerek yok, çünkü içmek istemeyeceğini biliyorum. Senin hakkında bildiğimi fark ettiğim bir parçan, tedirginliğimi tamamen ortadan kaldırmasa da azaltıyor; bundan fazlasını tanımaya da henüz hazır değilim.

Odanın ortasında beni bekleyen küçük, siyah bavulu açacakken dönüyorum ve trençkotumu portmantodan alıp dolabın içine koyuyorum. Dediğin gibi içinde geçmiş zaman yüklü bir nesnenin, hayaletmişçesine huzurumuzu kaçırmasına izin vermiyorum.

Sıra küçük, siyah bavuluma geliyor. Kararlaştırdığımız gibi bavulun içinde ne olduğunu ve seni nasıl bir kadının bekleyeceğini yalnızca bu kapıdan girdiğinde öğrenebileceksin.

Bavulun kapağını açtığımda küçük oyunumuzu oynarken yazı tura attığım para, kalın vizon rengi perdele-
rin arasından sızan gün ışığını yansıtıyor. Otel odasında
kimin bekleyeceğini, kimin ziyaretçi, kimin ağırlayan ola-
cağına karar vermek için yazı tura atarak seçimi kadere
bırakmamız adil bir yoldu.

Parayı bavuldan alıp tekrar havaya atıyorum ve sol
avcumu içindeki parayla sağ elimin üstüne kapatıyorum.

Bir yanım bu adaletli seçime ürkekçe itiraz ediyorum.

Bu sonucu bütünüyle kabullenememiş olmamın ne-
deni yalnızca seninle değil, seni bekleyen kadınla da ilk
defa karşılaşacak olmam. Eğer tekrar seçme şansım olsa
yine bu odada bekleyen mi olmak isterdim, yoksa kapı-
nın dışındaki mi, bilmiyorum.

Rolleri kader dağıtmış olsa da içeriğini sen belirledin.
Odada bekleyecek kişinin gözleri bağlı olacaktı ve diğeri
çıkarana kadar o bağ açılmayacaktı. Yani bekleyen kişi,
yaşadığı hiçbir şeyi izinsiz görmeyecekti. Odadaki kişi,
kendini ifade etmek için hazırlanma sürecini istediği gibi
değerlendirebilirdi. İki kişi de daha önce hiç kullanma-
dıkları, yalnızca o ana ait olacak eşyalar getireceklerdi
yanlarında.

Odadaki kişi olmayı içten içe istesem bile, bu rolü
seçemeyecek kadar korkaktım, hâlâ da korkuyorum. Bu
çekingenliğimin bir yarısı sana ait belirsizlikse, diğer
yarısı da, dediğim gibi, burada seni bekleyen kadınla ilk
defa tanışacak olmam.

Karanlık, ışığı yansıtmayan bir aynaya bakar gibi ba-
vuldaki kadına tekrar bakıyorum ve o da eşyaların ara-
sından gözkapaklarını açıp gözlerimin içine bakıyor. Pa-
nik yapmamaya gayret ederek kısık bir sesle, “Merhaba”
diyorum ve onu serbest bırakmak için üzerini örten eşya-
ları bavuldan çıkarıyorum.

İç çamaşırlarım, jartiyerim, *bodystocking*'im ve diğer parçalar henüz paketli, etiketleri üzerlerinde; yalnızca bavulda gizlenen kadına aitler.

Belime siyah deri, ince şeritleri kadife kaplı bir korse takıyorum ve aynanın karşısına geçiyorum. Henüz bavulda kalan, giymediğim eksik parçaların boşluğundan oluşan bir tatminsizlik hissediyorum, daha önce hissetmediğim türde bir tatminsizlik.

Eksik parçaları tamamlamam lazım.

Aynada gördüğüm bütünlükte bir uyumsuzluk var sanki. Huzursuzlanıyorum. Bu kadar çok parçayı, bu kadar değişik kumaş türünü birbirine yakıştıramıyorum. Saten, dantel, tül, kadife, deri, ucu kaçırılmış bir yemek tarifi gibi karşımda karman çorman duruyorlar. Aklımda kusursuzca bir araya getirmeye çalıştığım bu detaylar sanki benim kontrol edebileceğimden fazlaymış gibi. Oysa bu tarifi her parçası kıvamında. Gözüm aynada gördüğüne alıştıkça, huzursuzluğum duruluyor. Belki de sorun kıyafetimde değil. Belki yalnızca giydiklerimi kendime yakıştıramıyorum, biraz daha zamana ihtiyacım var.

Hayır, kendimi ucuz hissetmiyorum. Git gide hoşlanmaya başladığım bu kadını izlemeye devam etmek ve izlerken de bir sigara yakmak istiyorum. Kendimi çıplakken güzel ve seksi buluyorum ama kıyafetimin seksiliğine eklediği gücü inkâr etmem mümkün değil. Elde ettiğim bu yeni kudretle sana meydan okuyorum. Seni, sınırlarını zorlamak istiyorum. O kapıdan girdiğin an beni yatağın üzerinde gördüğünde kanının kaynadığını, penisinin sertleştiğini ve beni bir an önce istediğini hayal ediyorum. Kendini bir müddet tutabilecek olsan da zorlanan iraden, bu meydan okumaya karşı kaybedecek mi, yoksa direnip o benzersiz detaycılığınla beni yavaş yavaş keşfedebilecek misin?

Hayali sigaramdan bir duman çekiyorum.

Son bir meydan okumam daha var kendime. Ayaklarımı, ellerimi ve ağzımı bağlamayı ve beni kendince keşfederken adım adım özgür bırakmayı istiyorum. Bu isteğimin tam olarak nasıl gerçekleşmesi gerektiği aklımda canlanmasa da bağları çözeceğin an gelene kadar senin çizdiğin yolda ilerlemeye hazırım. Göz bağını ve ipleri bavuldan alıp yatağın üzerine koyarken kapı kolu hareket ediyor; biri odaya girmeye çalışıyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyor. Ense kökümünden beynime bıçak gibi bir ağrı saplanıyor. Vücudumda çılgınca pompalanan kanın sıcaklığını yanaklarımda hissediyorum. Gözlerim kararıyor. Ellerim, ayaklarım titriyor. Hazır değilim. Belki asla tam olarak hazır olabileceğim bir şey değil bu; şu anda ise hiç hazır değilim. Lanet olsun sana, böyle kafana göre erken gelmiş olamazsın! Bütün her şeyi bırakıp kaçıp gitmek ya da banyoya saklanmak istiyorum. “Defol git!” diye bağırarak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Çılgılık atamadığım, koşamadığım, kaçamadığım, uyanamadığım kâbuslardan birini yaşıyorum.

Dağılmak üzereyim.

“Oda Servisi!”

Sesim bana yaşattığı şokun öfkesiyle çatallaşarak, kat görevlisi kadını kovalarcasına yüksek çıkıyor.

“Gerek yok!”

Korkum herhangi birimizin bu odada öldürülmediği, hayatın devam ettiği yerde başlıyor. Birbirimizi duyumsadığımız an her şey çözülebilir. Zihnimizde yaşadıklarımız, gerçeklikte eriyip yok olabilir. İçeri girip benimle karşılaştıktan bir-iki dakika sonra odayı hızlıca, kaçarak terk edişin ya da benim birkaç dakika sonra sessizce, bir açıklaması olmadan kalkıp üstümü değiştirmeye başla-

mam aklımda canlanıyor. Kötü ihtimaller içimi sızlatıyor. Kötü ihtimallerden uzak durmaya çalışarak harika bir şeylerin yaşanma ihtimalini bir kenara atamam. Almam gereken risklerin farkındaydım ve hâlâ bunları taşıyacak kadar güçlüyüm.

Buluşma öğleden sonra saat birde; gözlerimi bağlamak için on altı dakikam var. Ayaklarımı yana alıp katlanmış bacaklarımla yatağın ortasına oturuyorum. Planlarda küçük bir değişiklik yapıyorum ve gözlerimi karar verileden daha erken bağlıyorum. Kuruntularıma gem vuruyorum ve karanlığın içinde hızla akan düşüncelerimi dizginleyebiliyorum. Bir-iki dakika sonra daha yavaş düşünmeye başlıyorum. Nefes alışverişlerim de düşüncelerimin ağırlaşan temposuna ayak uyduruyor. Rahatlıyorum. Boynumdaki kasların gevşemeye başladığını hissedebiliyorum. Olasılıklardan kurtulup boşluğa bırakıyorum kendimi. Ani bir düşme hissi içimi zıplatıyor, kısa sert bir nefes alıyorum. Bir nefes sonra artık düşmüyorum ve gökyüzüne egemen bir kartal gibi boşlukta süzülüyorum.

DAMLA

İşten bir saat erken çıkmış, Beşiktaş'ın yıllanmış sokaklarını rengârenk sarmaşık gülleri gibi süsleyen kafeleri, barları, restoranları hızlı adımlarla geçiyordum. O saate kadar genellikle öğrencilerin doldurduğu bu sayısız masalarda, mesai bitimiyle çalışan kesim de yerlerini almaya başlıyordu. Özellikle son altı aydır, ben de günün yorgunluğunu, dostlarıyla, sevgilileriyle ya da eşleriyle atan bu büyük organizmanın bir hücresiydim. Belki hayatım istediğim gibi gitmiyordu ama arkadaşlarımla geçirdiğim bir saatlik bira-patates kızartması rutini sanki her şeyi bir arada tutuyordu. Yanlış anlamayın, işimi çok seviyordum ama biten çalışma gününün ardından kavuşacağım bu küçük, detaysız ve atıştırma sadeliğindeki arkadaş sohbetlerimize, ofisten kaçarcasına gidiyordum. Tükendiğinde evime dönmek zorunda olduğum o bir saatin sona ermesini hiç istemiyordum. Zihnimde biriken buharı salan bu düdüğe muhtaçtım. Bugünse bu rutine, arkadaşlarıma, onları dinlemeye değil de, kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Eve gidip sakince dün yaşadığım akıl almaz, içime sığmayan deneyimi tekrar ve tekrar düşünmek istiyordum.

Eve gitmeden önce Şirine'ye mama alıp alışveriş için markete uğramam gerekiyordu. Vecdi Amca'nın evcil hayvan ürünleri satan dükkânına gittim. Uzunlamasına, dikdörtgen bir yapıda olan yaşlı dükkânın sol duvarı, üzerinde çeşit çeşit mamaların durduğu yıpranmış, yorgun metal raflarla bölünmüştü. Dar koridorun sağ tarafıysa, üst üste dizilmiş oyuncaklar, su ve mama kapları, kayış, tasma, kemik gibi türlü türlü malzemelerle doluydu.

On iki kiloluk geyik etli ve patatesli hipoalerjenik mayı yarım saat sonra eve göndermesini rica edip ödemeyi yaparken kasanın yanında asılı duran tasmalar dikkatimi çekti.

Ucunda kalp şeklinde ufak bir çerçeve olan, parlak taşlarla süslü, pembe-sarı renkli kokoş mu kokoş bir tanesini de hesaba eklettim. Şirine'nin siyah tasmasının artık iyice rengi solmuş, derisi aşınmıştı. Ayrıca boynunda benim fotoğrafımı taşıyacak olması çok komik bir fikirdi.

Şimdi sıra son durağım olan market ziyaretine gelmişti. Aldığım ürünlerin kasada okutulup poşetlere ulaştığı zaman aralığında, Ayşenur ve Binnur adında iki kasiyer kızın âdeta kardeş adı gibi tesadüfen yan yana geldiğini, ikisin de hamile olduklarını öğreniyordum.

Ve şişen karınları karşısında duyduğum hafif kıskançlık ile buruk sevinçten dolayı ikiyüzlü hissediyordum. Ne zamandan beri başkalarının mutluluğu benim üzüntüme dönüşmüştü? Etrafımdaki herkes çocuk sahibi olmuştu ya da bebek bekliyordu veya bana ben hariç herkesmiş gibi geliyordu. Onların talihine değen kederli bakışlarımdan utanıyordum.

Eve varınca daha fazla beklemeye tahammülüm kalmadığından bir bardak şarap, bir dal sigara ve Levent Yüksel'in kadife sesiyle kendimi balkona attım.

Babamın kanser olduğunu öğrendiğimden beri ilk defa dudaklarımla buluşan dumanın uyuşukluğu parmak uçlarıma kadar ulaşmış, başım dünyanın dönüşüne eşlik etmeye başlamış, gözlerime siyah, kalın bir perde düşmüştü. Bazen başlamaktan daha ürkütücü olan, nerede duracağımı öngörememektir.

Sigaram bitince mutfığa geçtim. Kırmızı dolap kapaklarıyla, siyah beyaz ve resimli fayanslarıyla, yüksek

masayı kesen bar tabureleriyle, köşeye renk katan limon ağacımla, saksıdaki taze fesleğenlerimle ve açacak koleksiyonumla bezenmiş mutfağımda zaman geçirmeye bayılıyordum. Müziğin sesini biraz daha açıp yemek için hazırlıklara başladım.

Hayatta bazen içgüdüleriniz, mantıklı olasılıkları sindirmiş ve kulağınıza tanıdığınız herkesin şiddetle yapmamanızı tavsiye edeceği şeyi, inatla yapmanızı fısıldamıştır. Hislerinizin avcundaki sizse, kulağınıza bu güzel sözcükleri iliştiirenin şeytan olmadığını umarak bir karar verirdiniz. Ve nedeni her ne olursa olsun evliyken aldığınız bu karar, sonuçlarını da beraberinde getirirdi. İşte, ben bu sonucun eşliğindeydim.

Dün, üç buçuk ay önce internetten tanıştığım, yüzünü hiç görmediğim bir adamla beş yıldızlı bir otelin odasında gizlice buluşup ellerim ve gözlerim bağlı bir hâlde, onun inisiyatifinde sevişmiştim. Aldığım risklerin ve işlediğim günahın gerginliği, irademi bir yabancıya teslim etmemle çözülmüştü. Peki, sevişmeden önce yüzünü görmemiş olsam da aylardır sohbetine doyamadığım bu adam gerçekten bir yabancı sayılır mıydı? Duyduğum haz öyle fazlaydı ki utansam da pişman mıyım bilmiyordum ve bu yeni, muazzam tadın yaratıcısına bağlanmaya başlamıştım bile.

Sarp'la bir kanser forumunda tanıştık. Babamın kanseri nüks edince katıldığım bu forumda, doktor ve ilaç yorumlarını, diğer insanların bu zorlu süreçte neler atlattıklarını okuyordum. Babamın bu illeti yeneceğine inancım her zaman tamdı. Durum ne kadar kötü gözükse de babamın içinde bu savaşı kazanacak kudreti olduğunu biliyordum. O yüzden forumda zaman geçirsem de çok aktif değildim. Sarp'la da kanserle alakasız bir nedenden konuşmaya başlamıştık. Yakın arkadaşım Enes için

bir türlü hediye seçemiyordum ve forumda kanser dışı başlıkların konuşulduğu alana, hediye seçebilmek için yardım isteyen bir konu açmışım.

İki yardımsever üyeden gelen gömlek ve takıyorsa şapka almamı öneren mesajlardan başka konuya pek ilgi yoktu. Başlığı açtıktan bir gün sonra özelden bir mesaj geldi.

“Merhaba, ben Sarp, şunu söylemem lazım, eğer bir kişiye hediye vermem gerekiyorsa kendi yaptığım bir şeyi veririm; kendim yapmayacaksam da hiç hediye vermem. Umarım bu size yardımcı olur.”

Doğrudan mesaj almak hoşuma gitmemişti. Böyle ani kurulan samimiyetleri hadsiz buluyordum ama sıra dışı bakış açısı merak uyandırmıştı.

“Cimriyiz yani :)” diye takılacaktım ama öyle hemen- cecik bol keseden yüz vermek istemediğim ve durduk yere kendime ne sığ biri dedirtmemek için bu cümleden vazgeçtim.

“Merhabalar, ben de Hande. Ne demek istediğinizi belki biraz daha açabilirsiniz” diye kısa ve pek üstüne düşüğümü düşündürmeyecek bir cevap yazdım. Kim olduğunu bilmediğim birine gerçek adımlı söylemek istemedim.

“Yazdığım bir şiir ya da hikâye, çektiğim bir fotoğraf, çizdiğim bir resim, yaptığım bir kolye, bilmiyorum elimden ne gelirse verebilirim. Ben örgü öremem ama örebilen bir kişi için bir atkı ya da kazak dahi olabilir bu hediye. Birine gidip kredi kartına altı taksitle, kendi satın alabileceği bir pantolonu hediye ediyorsam, bu, hediye çok da umursamıyordumdur demektir ve ben önem vermediğim bir şeyi yapmaktansa hiç yapmamayı yeğlerim.”

Ona karşındakine değer verdiğinde, bazen o bir pan-

tolonu seçmenin ne kadar zaman aldığını yazacaktım ama o hâlde neden gidip bir pantolon hediye etmediğimi sorar diye mesajı sildim.

Söylediği uzun uzun tartışılabilirdi, çok katı bir açıdan bakıyordu ama bir noktada beni yakalamıştı: Enes için bir fotoğraf çekebilirdim. Nasıl bir kare olabilirdi, henüz kafamda netleşmemişti ama bu fikir içimi kıpır kıpır etmişti. Belki okuduğumuz lisenin sıralarında siyah beyaz bir poz ya da hep dertleşmek için gittiğimiz kafeyi çekebilirdim.

“Yüzde yüz haklı mısınız bilmiyorum ama inanın bana çok yardımcı oldunuz. Onun için bir fotoğraf çekeceğim” dedim ve dört gün sonra çektiğim birkaç kareyi ona gönderdim. Kadrajını en çok beğendiklerini söylüyor ama fotoğraflar kişiye özel olduğu için içeriklerine yorum yapmaktan sakınıyordu. Sarp kime hediye hazırladığımı, neyim olduğunu, hayatımda birinin olup olmadığını hiç sormadı. O kurcalamadıkça ben de eşelenmeyen bu top-rağa basmıyordum.

Böyle filizlenen muhabbetimiz ilk başlarda kısa ve aralıklı olsa da sanat, edebiyat, siyaset, vizyondaki filmler, yeni çıkan şarkılar gibi çeşitli konularla canlılığını koruyordu. Bir gün forumdan bir arkadaşımız, dedesini akciğer kanserinden kaybettiğinde bu olay Sarp’ı derinden etkiledi. O gün bana annesinin de akciğer kanserinden öldüğünü, hastalığı boyunca ona nasıl baktığını sayfalarca anlattı. Artık aramızdaki diyalog başka bir boyuta geçmişti ama ben ölümü babama yakıştıramadığım için onun hastalığını pek dile getirmiyordum. Sarp’ı ayrı kılan, benim ona gösterdiğimden, açılmak istediğimden fazlasına ulaşmaya çalışmamasıydı. Sınırlarıma bu denli saygı göstermesi onunla iletişimimi devam ettiren en önemli unsurdu.

Mesela eğer çocuk istediğimden bahsediyorsam ve etrafımdaki herkesin çocuk sahibi olduğundan yakınıyorsam; bana asla evli olup olmadığımı ya da acaba evliysen birimizde kısırlık mı var diye sormaz, yalnızca benim ona açılmayı uygun gördüğüm kadarıyla yetinirdi.

Son haftalarda işyerinde, evde, yolda telefonumdan mesajlarımı sürekli kontrol etmeye; cevap göndermiş mi diye sabırsızca beklemeye başlamıştım. Bu değişim şayet evliyseniz iyiye alamet değildir.

Ona eşimden bahsetmemiştim, çünkü yeşeren bu ilişkide en azından onun temiz kalmasını istiyordum. Bununla beraber beni hâlâ Hande olarak tanıyordu ve zamanı gelip de kim olduğumu söylediğimde nedenlerimi ve beni anlayacağına güveniyordum.

Son üç haftadır sohbetimiz yoğunlaşmıştı ve gün içinde defalarca mesajlaşıyorduk. Bana her gün üzerinde çalıştığı yeni tablosunun fotoğraflarını gönderiyordu. Stüdyosundan birer gerçek kesit olan bu fotoğrafları ve tablonun ilerleyişi çok ilgimi çekse de canımı sıkın bir tedirginlik çökmüştü üstüme.

Yakın arkadaşım Aslı, ısrarla internetten sevgili bulma gayretindeydi. Ama genel olarak edindiği tecrübe, yazıştığı kişinin bazen sohbetin başında, bazen ortasında ama çoğunlukla sonuna varmadan önce kendine ait bir fotoğraf gönderip sonra da, “Sen de bi foto yollasana, seni çok merak ediyorum” moduna girmesiydi. Aslı öğrenmişti ki o fotoyu yollamayı kabul ettiği zaman, karşısındakinin arsızlığı daha yeni ve daha mahrem pozlar talep etmesiyle palazlanıyordu.

Ben de her an edilebilecek bu talebi endişeyle bekliyordum ama böyle bir istek hiç gelmedi. Aramızdaki eşsiz diyalogun basit bir cinsel fanteziyle sıradanlaşmasına gönlüm razı değildi ama onu merak ediyor, artık

görmek istiyordum. Piksel piksel bir karede değil; etli, kanlı canlı hâliyle nefes alışımı duyabileceğim bir mesafede istiyordum onu.

Gece ben yattıktan sonra bir cevap daha yazmış mı telaşıyla uyandığım bir sabah, gözümü karartıp “*Tablonu belki böyle sanal ortamlarda değil de stüdyonda görmeliyim*” diye görüşmeyi teklif ettim.

Midemde kanat çırpın kelebeklerden yer kalmamış olsa gerek, bir lokma dahi ağzıma koymadan işe koştum. Bilgisayar başında, yerinde durmayan düşüncelerimi hiza sokarım diye umuyordum ancak bir noktaya odaklanıp çalışmam mümkün değildi. Elimde terleyen fareyi sıkı sıkı kavramış; haber sitelerini, burç yorumlarını, Instagram sayfalarını doğru düzgün incelemeyen, hızlı hızlı dolanıyordum. Zaman hızla geçsin diye daha soğumamış kahvemi döküp yenisini yapıyor, zırt pırt tuvalete gidiyordum. Sanki sabah sabah ondan mesaj gelebilirmiş gibi ikide bir sayfayı tazeliyordum.

Öğleden sonra saat iki civarı en nihayetinde bir yeni mesajım vardı.

“*İlk buluşmamız burada olsun istemiyorum.*”

Cümlelerin yüzüme üflediği soğuk havadan sanki nefesim buğulanmıştı. Karın boşluğuma sağlam bir yumruk indirmişti. Beni içeri almıyordu. Beni henüz kendine o kadar yakın görmüyordu ve aramıza çektiği bu tel örgüler canımı acıtmıştı. Bense kanımı akıtan bu dikenli telleri aşarak, cımbızla çektiğim iki sözcüğe, yani “*İlk buluşmamız*” demesine yoğunlaştım.

“*Doğru söylüyorsun belki bir kafede buluşabiliriz.*”

“*Bir kafede de olmasını istemiyorum.*” Hemen cevaplamıştı.

“*Peki, o zaman sinemaya ne dersin?*”

Alayla sormuştum ama inci taneleri gibi peş peşe alternatifler dizdiğim için de kendime kızmıştım.

“*Elbette, sinemaya gitmek istemem.*”

“*Peki, beyfendi ne yapmayı arzu ederler?*”

“*Sevişmeyi...*”

“Çüş!” diye öyle bir çığlık kopardım ki bütün ofis bana döndü.

“Şeyma Subaşı yeni bir *Story* atmış da...”

Çabucak ağızımdan fırlayan zayıf yalanımın arkasına saklanarak tekrar ekrana yumuldum.

Kendine gelmesini, haddini bilmesini, terbiyesini takınmasını söyleyebilir ya da sessiz kalır ve yediği haltın farkına varmasını bekleyebilirdim.

“*Tanımadığın biriyle...*” yazdım ve E, yani yukarıdakilerden hiçbirisi şıkkını işaretledim.

“*Tanımadığım mı?*”

“*Yani hiç görmediğin biriyle...*”

“*Ama işittiğin biriyle... Neden bir duyum ötekine baskın olsun ki? Konuştuklarımız, yorumların, sözcüklerin yetmekten de fazla benim için.*”

“*Ya çok şişmansam ya iki yüz kiloysam ya da belki benim seni görmem gerekiyorsa?*”

Bu kez hemen cevap vermeyince kuruntular içimi kemirmeye başlamıştı. Çok mu materyalistti dediklerim? Acaba aramızdaki manevi bağın, her şeyin üstünde olduğundan şüphe etmem onu incitmiş miydi? İtiraz etmem hoşuna gitmemiş miydi? Ne yapacaktım ya, sorgusuz sualsiz koynuna mı girecektim!

On beş dakika daha beynimi yedikten sonra, cüretkâr bir fotoğraf geldi. Boy aynasının önünde, biçimli çıplak ayaklarının üzerine taşlanmış bir kot pantolon giymiş ve düğmelerini tamamen açtığı gömleğinin aralığından görkemli vücudunu gözlerime sunuyordu. Yüzünüyse, sol elinde tuttuğu ahşap bir Afrika maskesiyle örtmüştü.

Karşılığında ben kendimi göstermedim. Onun da böyle

bir beklentisi yoktu. Yani madem okudukları yeterliydi, o zaman bu bir problem olmamalıydı. Biliyorum çok kötüydüm ama gizemimi korumak da çok seksiydi.

“Bunu o kadar doğal bir şeymiş gibi söylüyorsun ki, ne olacak yani, evine geleceğim, merhaba deyip tokalaşacağız ve sonra hop diye yatağa mı atlayacağız?”

“Hayır. Yanında metal para var mı?”

“Evet.”

“Yazı tura at. Ben, turayı seçiyorum.”

“Tura geldi.”

Neyi kaderin ellerine bıraktığımı tahmin etmeye çalışarak dudaklarımı ısıırıyordum.

“Ben kazandığım için bekleyen sen olacaksın. Bir otele gideceksin. Beş yıldızlı bir otel olacak. Bir oda tutacaksın. Benim gelmemden iki saat önce o odada hazırlanmış bir hâlde beklemeye başlayacaksın. Yanında uçak kabinine sığan ebatta, küçük siyah bir bavul olacak. O bavulun içine seni ilk defa nasıl görmemi istiyorsan o kıyafetleri koyacaksın. Tek şart, getireceğin eşyaların hiçbirisi daha önce giyilmemiş olacak. Şunu ekleyebilirim, deri, saten, tül ve kadifenin ahenkli bir harmonisinin gücünü yadsı-mamalı-sın. Odaya gelirken üzerinde olan, eski yaşamına ait elbiseleri dolabın içine koyacaksın. Ortada küçük bir küpe bile kalmayacak. Yanında göz bağı ve seni bağla-mam için saten ipler getireceksin. İpleri yatağa yerleş-tireceksin. İçeri girebilmem için odanın kapısını aralık bırakacaksın. Buluşmamıza bir saat kala gözlerini bağla-yacaksın ve yatağa uzanıp beni beklemeye başlayacaksın. Ben çıkarana kadar, bağ gözlerinde kalacak.”

Bu detaylı planı karşısında öyle afallamıştım ki parmağımı bile oynatamıyordum. Adım adım her ayrıntısını tasarladığı bu fantezisi kanımı dondurmıştu. Bunları ne kadar uzun süredir kafasında kurgulamıştı böyle? Bir

anda böyle içinden taşarak yazmış olamazdı. Belki daha önce birçok kadına bunu teklif etmişti ve bazılarıyla da bunları yaşamıştı. Bir yabancıyla sevişmek başlı başına bir olayken bir de ona kayıtsız şartsız özgürlüğünüzü devretme düşüncesi yenilir yutulur gibi değildi. İlk şoku atlatıp “*Çok detaylı kurmuşsun kafanda, bayağı tecrübeli gibi duruyorsun*” diye tersledim.

“*Böyle bir ânı paylaşmak istediğim ilk kadın sensin.*”

Doğruluğundan asla emin olamasanız da özel hissetmek sizi cazibenin girdabına sürüklemeye yetiyordu.

Cevap vermedim. Hazmetmeye ihtiyacım vardı. Patronum Ali'den bankadaki işimi halletmek için izin istedim. Sahile doğru yürüdüm, maviye yeterince yakın olduğum bir banka çöktüm ve içimden kulağıma ilişen fısıltıları dinlemeye başladım.

Evde kimsenin öğrenmesini istemediğim sorunlar yaşıyordum. Okan'la yıpranmış, buz tutmuş bir evliliğe hapsolmuştuk. Bir gerçek vardı ki çok ama çok uzun zamandır biri tarafından arzulandığımı hissetmiyordum ve ömrümde belki hiçbir zaman, bana özel dikilen bir fantezinin merkezine konmamıştım. Bu düşün bir parçası olma fikri damarlarımda akan kanı tekrar ısıtmaya başlamıştı. Egemenliğimi, beni direktifleriyle yönlendiren, esrarlı (ve hayli ihtişamlı bir bedene sahip) bir yabancıya verecek olmanın tüyler ürperten seksi bir yanı vardı. Ayrıca kameralarla korunan bir otelde olmak gayet güvenli sayılırdı.

Kabul ediyordum ki nedenlerim, suçumu eğelemek için yeterli değildi, çünkü kocamı aldatmıştım. Daha önce hiç kimseyi aldatmamıştım ve bir keresi bile fazlaydı. Öteki taraftan beraber olduğum adam ne gerçek adımı ne de evliliğimi biliyordu. Ve ben ona doğru sürükleniyordum.

Bazen bir saniyede aldığınız bir kararla kendinizi sonuçlarını görmezden gelmeyi seçtiğiniz bencil ve tehlikeli bir tuzağa düşürebiliyordunuz. Şu an kısıldığım bu kapandan kurtulabilmek için acilen yapmam gereken, evliliğimi bitirmektir.